

Na 56 jaar - via een in de oorlog achtergelaten kistje - op het spoor van :

**Luitenant - Kolonel R. C. Stockley (34921)
Bataljonscommandant Monmouthshire Regiment.**

" A Black Box always turns up ! "

Th. Philipsen
April 2001

Het in de Tweede Wereld Oorlog bij de Fam. Wijnen te Melderslo achtergebleven kistje, dat heeft toebehoord aan :

Luitenant - Kolonel Ralph Capel Stockley.

De speurtocht naar Ralph Stockley

Tijdens de oorlog is een zwart ijzeren kistje achtergebleven bij de Familie L. Wijnen - Steeghs, toen Heuvel 3, thans Jaegerweg 3, te Melderslo.

Dit kistje met op het deksel het opschrift "**Lt. Col. R.C. Stockley**" en op de voorzijde de woorden "**Telegraphic Equipment**", heeft tot september 1964 voornamelijk op de zolder bij de Fam. Wijnen gestaan. Bij ons huwelijk in september 1964 is deze kist meeverhuisd naar ons huis in Montfort, in 1968 naar Haelen en in 1976 naar Heythuysen, waar het sindsdien in een kast op de bovenverdieping heeft gestaan. Het werd gebruikt voor het opslaan van wat persoonlijke zaken.

Ooit was wel eens bij mij de gedachte opgekomen of het mogelijk zou zijn om uit te zoeken wie nou eigenlijk Stockley was en of hij eventueel nog in leven zou zijn. Het bleef lange tijd slechts bij deze overpeinzingen.

Toen ik in september 2000 in De Limburger een reportage las over Marjo Janssen uit Melick die als hobby o.a. heeft het opsporen van Britse veteranen, kwam dat opsporingsidee weer naar boven. In haar artikel las ik dat zij haar opsporingen op Internet steeds begon op de site van "Common Wealth War Graves Commission". De naam van die site stond er niet bij vermeld, maar al gauw zat ik op het goede spoor en vond tot mijn grote verrassing de naam R.C. Stockley met een aantal persoonlijke gegevens over zijn ouders en zijn toenmalige echtgenote. Hij bleek te zijn gesneuveld op 30 november 1944 op een leeftijd van 37 jaar en is begraven op het Canadian War Cemetery in Groesbeek.

Deze informatie beschouwde ik al als een enorme vondst.

Toch vreemd denk je dan. Je hebt een kist in huis die lang geleden aan hem heeft toebehoord. Je hebt geen idee hoe lang de betreffende militair bij de familie Wijnen in huis is geweest, of er nog nabestaanden zijn, hoe en waar hij aan zijn einde is gekomen enz.

Kortom deze gegevens prikkelen je om verder te speuren.

Internet biedt daarvoor de nodige mogelijkheden. Dankzij Internet vond ik vrij gemakkelijk en binnen een uur boven genoemde gegevens.

Dus het zoeken ging verder. Ik heb vele brieven en E-mails verstuurd naar alle mogelijke Engelse instanties w.o. locale en landelijke kranten - zelfs The Times- naar The Wartime Memories Project (zij hebben mijn ervaringen op hun site opgenomen en zullen deze ook in een nog te publiceren boek over oorlogservaringen vermelden), naar het Ministerie van Defensie in Engeland (die mochten het adres van nabestaanden niet zo maar vrijgeven!), naar The Royal Fusiliers, naar een kerk in Egham etc. Eigenlijk kreeg ik meestal geen of een niets zeggend bericht terug. Maar op 10 november 2000 ontving ik een E-mail van Rodney Janes - benaderd door de kerk in Egham -, waarin hij mij liet weten de buurman te zijn van Pamela K. Stockley !! Volgens de mij beschikbare gegevens was zij de echtgenote van de door mij gezochte Stockley. In zijn bericht stond verder dat hij in verbinding stond met haar dochter en dat deze binnenkort met mij contact zou opnemen. Dus er was ook een dochter !

Op 13 november ontving ik een E-mail van :

" Sally Stockley, the daughter of Lt. Col. Ralph Stockley "

Zij schrijft dat haar vader is gesneuveld in Broekhuizen- vlakbij Melderslo dus, waar het kistje is gevonden - en dat ze " very excited " is te vernemen dat wij een voorwerp hebben dat aan haar vader heeft toebehoord. Zij wil dit souvenir van haar vader dolgraag hebben en verder wil ze weten wie wij zijn en hoe we eraan zijn gekomen.

Haar moeder is nu 83 jaar, is gezond, maar ze is nog niet over dit nieuws geïnformeerd, omdat ze nogal gevoelig is voor wat betreft herinneringen aan de Tweede Wereld Oorlog. Het verlies van haar man was een geweldige klap voor haar en ze moet ons bezit van de laatste tastbare herinnering op een rustige manier en op het juiste moment aan haar kunnen uitleggen.

Haar laatste vraag in dit bericht luidt : Hoe krijgen we dat kistje terug in Engeland.?

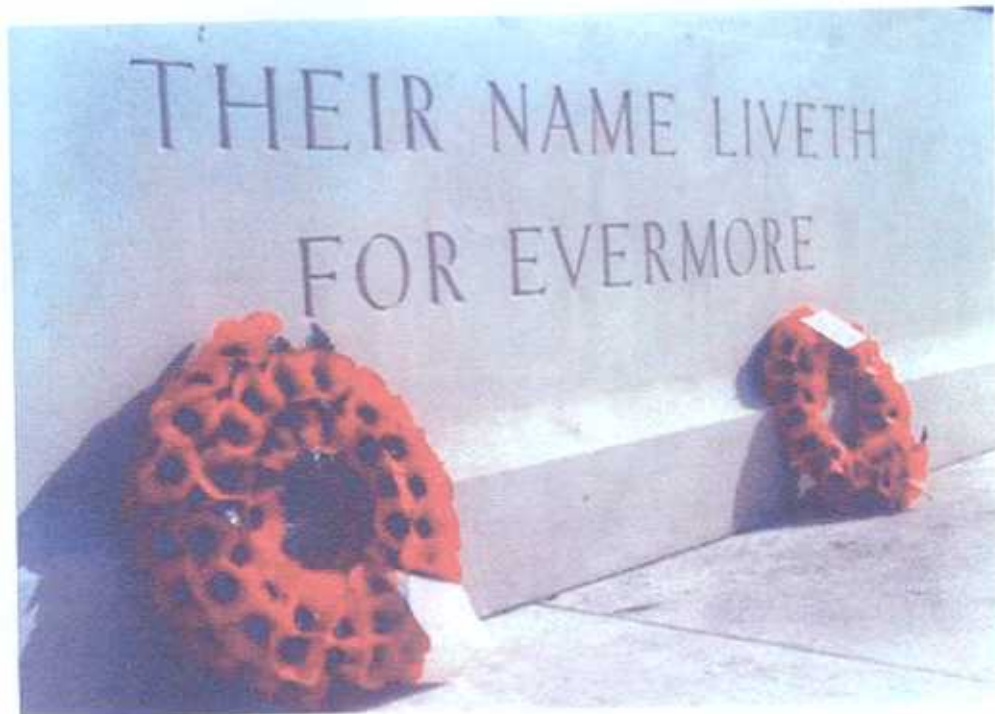
In Memory of

**Lieutenant Colonel RALPH CAPEL
STOCKLEY**

*Royal Northumberland Fusiliers
who died aged 37 on Thursday, 30th November 1944.*

*Lieutenant Colonel STOCKLEY was the son of Brigadier
General Hugh Roderick Stockley, C.I.E., Royal Engineers,
and of Edith Beatrice Stockley (nee Capel), of Oaksey,
Wiltshire, England; husband of Pamela K. Stockley, of
Englefield Green, Egham, Surrey, England.*

*Remembered with honour
GROESBEEK CANADIAN WAR CEMETERY, Netherlands.*

De gegevens die ik vond op Internet over Luitenant - Kolonel R.C. Stockley

Na het lezen van haar verhaal heb ik haar nog diezelfde avond gebeld en heb toen lange tijd met haar over haar vader gesproken. Het bleek dat zij enkele jaren geleden - in 1994 - nog in Broekhuizen was geweest b.g.v. de herdenkingsceremonie " 1944-1994". Ook kende ze de man die haar vaders graf had geadopteerd. In Broekhuizen zou een gedenkmonument staan , waarop alle militairen staan vermeld die bij de verovering van Broekhuizen zijn gesneuveld, incl. die van haar vader.

Zij is geboren in september 1944, ongeveer twee maanden voordat haar vader was gesneuveld en haar zusje was toentertijd pas 2 jaar.

Ik heb haar het verhaal van " the box" verteld en nog diezelfde week heb ik haar een foto van het kistje gestuurd met een bevestiging van de herkomst .

Op 12 december 2000 hebben Anny en ik een bezoek gebracht aan het Canadese kerkhof in Groesbeek en hebben in het daar aanwezige archief dezelfde tekst over hem gevonden als op Internet stond vermeld. Uiteraard hebben wij een foto van zijn graf genomen.

Daarop aansluitend zijn we doorgereden naar Broekhuizen en hebben de gedenksteen op het pleintje bij de kerk gevonden en eveneens gefotografeerd. Om uit te vinden wie de initiatiefnemers van dit monument zijn geweest en wie er in ons verhaal geïnteresseerd zou kunnen zijn , togen we naar het Gemeentehuis van Broekhuizenvorst , waar we nog enkele ambtenaren aantroffen die bezig waren met de verhuizing naar Horst . (Broekhuizenvorst is per 1/1/2001 opgegaan in de gemeente Horst Aan de Maas.)

Deze mannen verwezen ons naar de heer Wies Peeters te Broekhuizen. Hij zou beslist grote interesse hebben in ons verhaal.

En dat was voor meer dan 100 procent het geval. De heer Peeters was direct erg enthousiast . Hij heeft zich intensief bezig gehouden met de geschiedenis van de Tweede Wereld Oorlog en vooral voor zover betrekking hebbende op Broekhuizen.

Het werd nog spannender toen wij vernamen dat hij persoonlijk het graf van Stockley had geadopteerd , de familie incl. Sally Stockley kende en hen zelfs had opgezocht in Engeland. In zijn archief bevonden zich foto's van Stockley ,o.a. zijn trouwfoto en een portretfoto als militair !! Wij kregen méér informatie over Stockley , dan ik ooit had durven hopen.

Met zijn informatie en met het boek over de bevrijding van Broekhuizen konden we onze speurtocht hier beëindigen. Vele vragen konden nu beantwoord worden , de cirkel was nu helemaal rond , de puzzel was opgelost:

Kistje in Heythuysen → laatste dagen van Overste Stockley in Broekhuizen → familieleden in Engeland !

Hoe had ik ooit kunnen vermoeden zoveel waardevolle informatie te zullen krijgen over zo'n belangrijke man, waarvan ik oorspronkelijk alleen zijn naam en rang had.

Ik zou dus ook in Broekhuizen hebben kunnen beginnen met mijn naspeuringen ,als ik had geweten dat de gezochte daar was gesneuveld.

In het boek "*De bevrijding van de Gemeente Broekhuizen*" wordt door P.W.L. Weijs o.m. een zeer gedetailleerde beschrijving gegeven over de bevrijdingsacties in en rond Broekhuizen.

Luitenant - Kolonel Stockley heeft de leiding gehad bij de geallieerde aanval op het kasteel en het dorp en is bij die gelegenheid omgekomen. Zijn naam komt veelvuldig voor in dit boek.

Uit andere beschrijvingen over de bevrijding van m.n. Horst en Melderslo had ik al begrepen dat Overste Stockley slechts een enkele dag of nacht bij de Familie Wijnen ingekwartierd kon zijn geweest. Horst werd bevrijd op 23 november 1944 en reeds op 25 november trokken de Britse bevrijders verder richting Melderslo , Tienray , Lottum.

Stockley is enkele dagen later op 30 november gesneuveld.

Uit de thans beschikbare informatie blijkt dat Stockley zelf niet heeft deelgenomen aan de bevrijding van het dorp Horst , maar dat de 11^e Britse Pantser Divisie ,waarin hij de functie van Bataljons Commandant vervulde vanuit de omgeving van Asten , na de bevrijding van Horst richting Maas is getrokken, om hun mede strijdmakkers af te lossen.

Melderslo is waarschijnlijk slechts een tussenstop van een dag en /of nacht voor Stockley geweest.

Uit het eerder vermelde boek over de Bevrijding van Broekhuizen, waarin Overste Stockley frequent wordt genoemd en waarin zelfs - als enige militair - zijn foto is gepubliceerd , heb ik de volgende samenvatting gemaakt. Ik beperk me hierbij in hoofdzaak tot een beschrijving van de aanval op kasteel Broekhuizen , waarbij Overste Stockley om het leven kwam.

Komende van Melderslo lag vlak voor het dorp Broekhuizen een paar honderd meter aan de linkerkant van de Stokterweg het kasteel Broekhuizen en een kasteelboerderij .

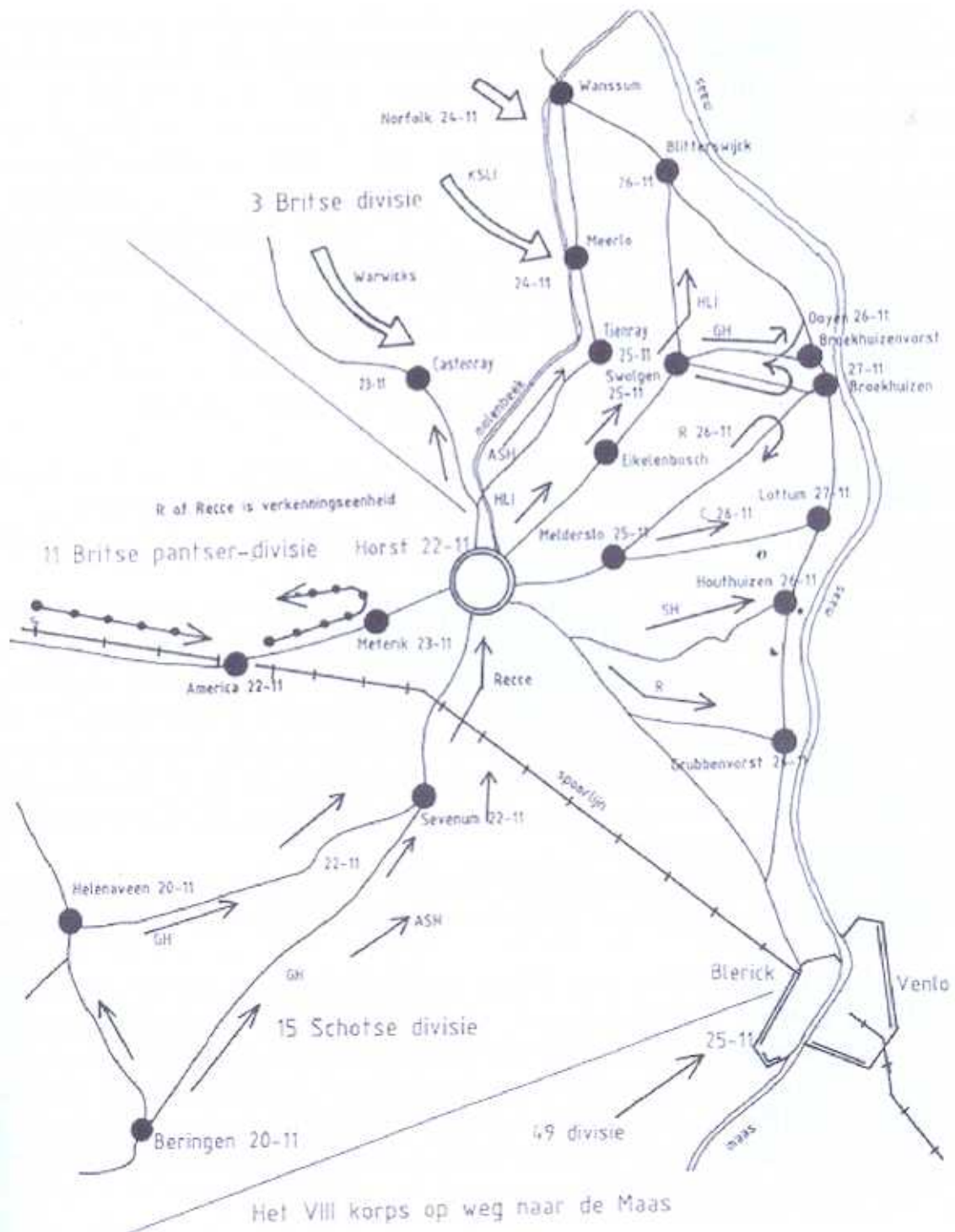
Het kasteel was in 1944 niet meer bewoond , maar de boerderij functioneerde nog wel.

Broekhuizenvorst en Melderslo waren reeds bevrijd en Broekhuizen was door de Duitsers in een ware vesting veranderd. Het was het laatste bruggenhoofd van de Duitsers aan de Westzijde van de Maas.

Op bovenstaand kaartje de ligging van de dorpen Broekhuizenvorst , Lottum en Broekhuizen.

Het kasteel was gelegen ongeveer in het midden van het pijltje.

Opmars van de legereenheden naar de Maas einde November 1944

Citaat uit het boek over de bevrijding van het kasteel en het dorp Broekhuizen:

De inwoners van het dorp Broekhuizen krijgen op 21 November geen goede raad ,maar wel het bevel om onmiddellijk hun woningen te verlaten. In allerijl wordt wat kleding en beddengoed bij elkaar gezocht en al gauw zet een droeve stoet zich in beweging richting Swolgen. Een geluk bij een ongeluk is dat de evacués niet over de Maas worden gedreven. Evacuëren onder de Duitsers is nog erger dan afbranden. Nu immers staat het huis onbeheerd en kunnen ze maar roven en plunderen.....

Nog voordat alle inwoners het dorp hebben verlaten arriveert een eenheid Duitse pioniers. In een week tijd bouwen zij Broekhuizen om tot een vesting. De pioniers leveren geen half werk; een stelsel van loopgraven doorkruist spoedig het gehele dorp. De kelders van de woningen worden op deze loopgraven aangesloten. De mijnen rond het dorp worden op scherp gesteld. Om goede schootsvelden te krijgen worden enkele woningen opgeblazen. Onder het puin van de opgeblazen woningen worden tegen granaten beveiligde mitrailleurposten ingericht.

Ook deze posten zijn onderling via loopgraven met elkaar verbonden. Weggedeelten worden opgeblazen en tankversperringen aangebracht. Schuilkelders worden gebouwd om tijdens zware bombardementen en beschietingen de verdedigers te kunnen beschermen.

Begeleidende " Sprengkommandos " laten het transformator huisje de lucht invliegen , blazen de kerk en enkele huizen op . Alle gebouwen in Broekhuizen die het uitzicht voor de Duitsers aan de overkant van de Maas hinderen worden vernield.

Bij een van zijn bezoeken aan Broekhuizen verklaarde majoor How - die met zijn compagnie Broekhuizen bevrijdde - : **" Het verdedigingsstelsel van Broekhuizen was het ingewikkeldste dat wij tijdens de veldtocht in West Europa tegenkwamen"**

De 11^e Britse Pantser divisie, waarin Overste Stockley het commando voerde over het 3^e Monmouthshire Regiment had deelgenomen aan diverse acties bij Grientsveen , Meterik en America en werd op 23 november tijdelijk teruggetrokken van het strijdtonel. Zij komen weer vanuit Asten in actie op 28 November o.a. voor de bevrijding van Broekhuizen.

Zeer waarschijnlijk heeft de legereenheid van Lt.Kol.Stockley op 28 November 1944 op weg van Asten via Lottum naar Broekhuizen bij de familie Wijnen een korte tussenstop gemaakt en is toen het betreffende kistje daar achtergebleven.

Omdat het huis van de familie Wijnen was ingericht als commandopost , mag worden aangenomen dat Commandant Stockley daar de nacht heeft doorgebracht.

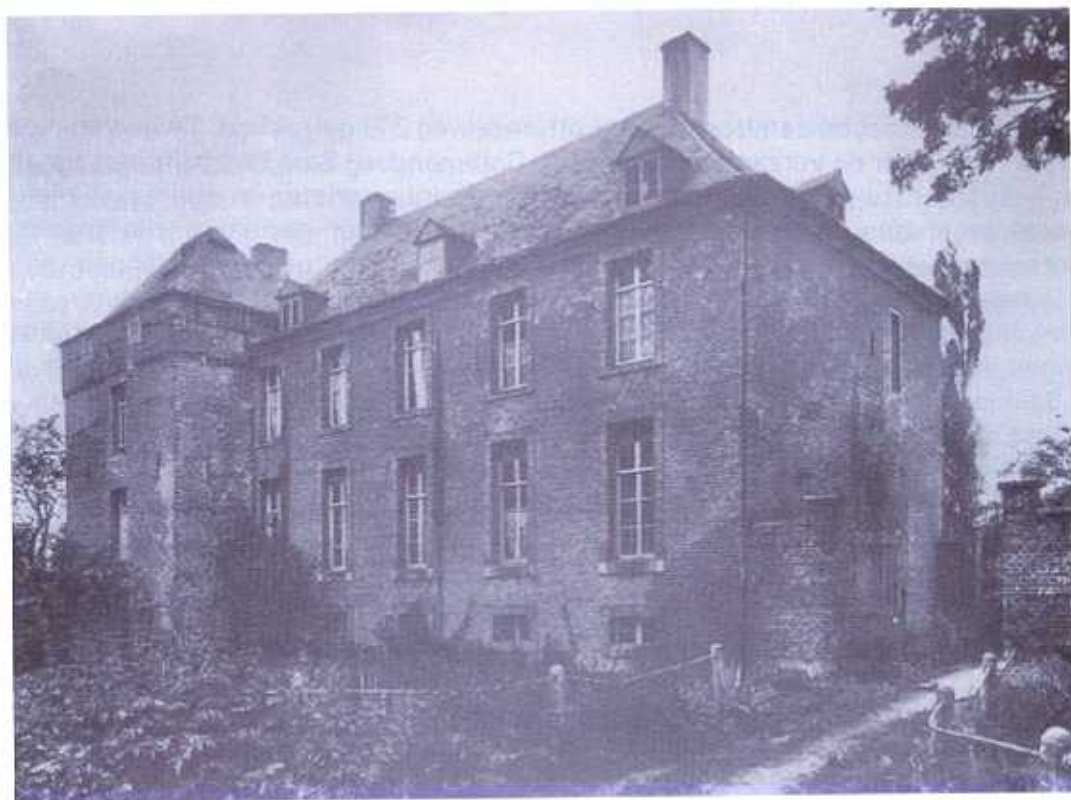
Het kasteel was letterlijk in een vesting veranderd . Reeds op 28 november , toen bekend was geworden dat de daar aanwezige strijdmacht zou worden afgelost door de 11^e Pantser Divisie had de aanwezige legereenheid toch geprobeerd het kasteel te veroveren.Deze operatie was faliekant mislukt. Van de 32 militairen die bij deze actie waren betrokken ,zijn er 16 gesneuveld of gewond bij het kasteel achtergebleven. Bij de terugtrekking vielen er nog enkele doden en gewonden. Uiteindelijk slaagden er slechts 6 of 7 soldaten in ongedeerd of licht gewond de thuisbasis te bereiken.

Op 29 november om 09.00 uur krijgt Luitenant - Kolonel Stockley , commandant van het 3^e Bataljon The Monmouthshire Regiment de opdracht om het kasteel en het dorp Broekhuizen te veroveren. Hij neemt samen met een aantal officieren een kijkje in een vooruitgeschoven waarnemingspost , een woning op de Stokt op ongeveer 200 meter van het kasteel , krijgt luchtfoto's van de te veroveren doelen en stelt vervolgens in zijn hoofdkwartier - op de Homberg - een veroveringsplan op voor het kasteel en het dorp.Het is bekend dat zich in kasteel en dorp ongeveer 100 Duitsers bevinden.

Het kasteel is een gebouw van 2 verdiepingen met muren van 1 meter dikte .Aan de westzijde is een gracht en het geheel is omgeven door een mijneveld. Aan de overzijde van de Maas staat geschut opgesteld en er zijn Duitse waarnemingsposten gevestigd in de kerktoren van Arcen.Alle bewegingen op de westoever kunnen vanuit die observatieposten worden gevolgd.

Hoofdingang van kasteel Broekhuizen

Kasteel Broekhuizen zoals de aanvallende militairen van het Monmouthshire Regiment het zagen.

Dat er ook dergelijke uitkijkposten waren in het klooster St.Paul en in de bierbrouwerij was toen helaas niet bekend.

Gelet op de slechte ervaringen van zijn voorgangers en de weinige gegevens die over de Duitsers voorhanden zijn , besluit Overste Stockley de aanval groots op te zetten en met een overmacht aan manschappen en materiaal de Duitsers in korte tijd uit het kasteel en het dorp te verjagen.

Een tankeenheid ,gelegerd in Zeilberg wordt opgeroepen en posteert zich in de bossen tussen Melderslo en Broekhuizen.

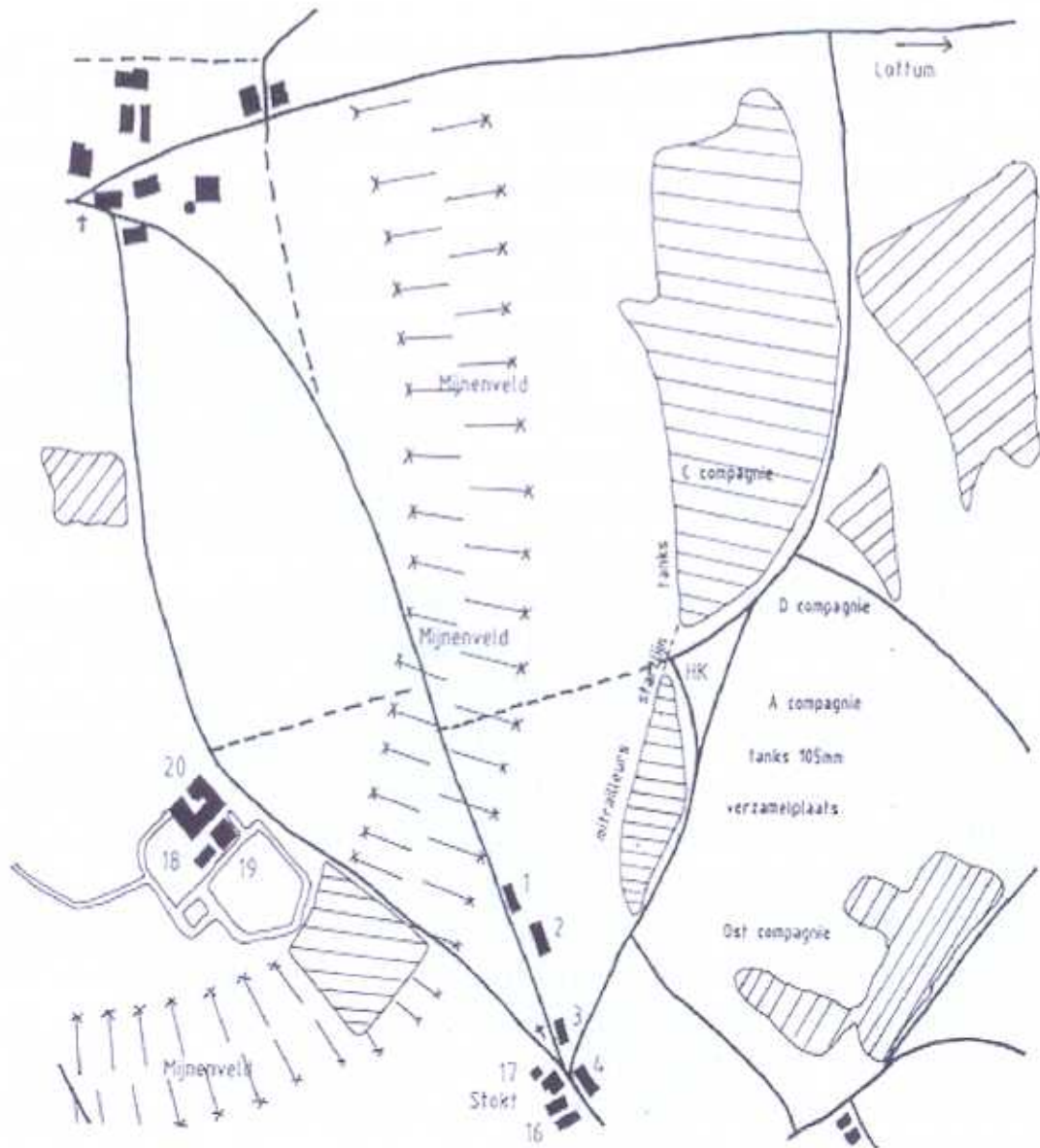
Verder roept Stockley 10 mijnenveegtanks op , die zich in Deurne bevinden. Ook deze worden naar de bossen tussen Melderslo en Broekhuizen gedirigeerd. Tevens zal een artilleriedivisie met kanonnen aan de verovering deelnemen. De commandanten van alle eenheden krijgen die middag de gelegenheid om vanuit de uitkijkpost het gevechtsterrein van de volgende dag te overzien.

Dit type vlegeltank - mijnenveegtank of mijnenveger - van het Tweede peloton Westminster Dragoons werden in Broekhuizen ingezet.

De vóór de tanks aangebrachte snel ronddraaiende rol slaat de zware ijzeren kogels, die met kettingen aan de rol zijn bevestigd , met grote kracht op de grond , waardoor de mijnen ontploffen.

Tijdens de operatie bij het kasteel moesten vóór de tweede actie eerst de kettingen worden vernieuwd.

Een overzicht van de gevechtshandelingen bij het kasteel en het dorp

In de namiddag maakt Stockley zijn laatste ronde langs alle deelnemende compagnieën en tegen 5 uur heeft hij op zijn hoofdkwartier een bespreking met alle commandanten, waaraan hij zijn aanvalsplan van kasteel en dorp voorlegt.

Het plan behelst tevens dat de observatiepost in de kerktoeren van Arcen dient te worden vernietigd en dat de Duitse artillerie aan de overzijde van de Maas uitgeschakeld moet worden. In de vroege morgenuren van 30 november maken de Britten zich gereed voor de strijd. In lange rijen trekken ongeveer 200 infanteristen van de omgeving van Melderslo en de Hombergweg naar de Stokt.

In het kasteel heeft de Duitse officier een laatste bespreking met zijn 14 medeverdedigers.

Deze jonge parachutisten beloven plechtig dat ze zich niet zullen overgeven en aangezien ze toch moeten sterven zullen ze alles in het werk stellen om zoveel mogelijk aanvallers mee de dood in te sleuren.

Om 9 uur beginnen 3 regimenten artillerie het kasteel en het dorp Broekhuizen stormrijp te maken. De duizenden granaten die worden afgevuurd deren de Duitsers echter weinig. Hun onderkomens zijn immers met zorg gemaakt en er is rekening gehouden met zwaar artillerievuur.

De Britse tanks arriveren later dan gepland omdat vele komen vast te zitten in de modder.

De meeste kunnen worden losgetrokken, maar enkele blijven onwrikbaar vastzitten.

Wat de Britten niet weten is dat vanuit St. Paul en vanuit de brouwerij al hun doen en laten nauwkeurig wordt waargenomen.

Operatie "Swansea", de codenaam voor de aanval op het kasteel begint om 10 uur met het vrijmaken van mijnen op de toegangswegen door de mijnenvegers, gevolgd door de infanteristen.

Zodra de tanks, die tot op 80 meter het kasteel mogen benaderen, rechtsonkeer maken om te voorkomen dat ze zouden worden vernield door Duits antitankgeschut aan de overzijde van de Maas, bevinden de infanteristen zich in een open veld en breekt er een moorddadig Duits artillerievuur los op de infanteristen. Zij verspreiden zich en bereiken in groepen het kasteel tot op enkele tientallen meters. Dan zaaien de Duitsers met alle mogelijke wapens dood en verderf onder de aanvallers. Er vallen vele doden en gewonden. Ook de mijnen gaan nu een zware tol eisen omdat gewonden en niet-gewonden die dekking proberen te zoeken op voetschreden lopen. Het open veld biedt weinig dekkingmogelijkheden. Het zijn alleen de sporen van de tanks in de modderige bodem en de granaattrechters die enige dekking verschaffen.

Tot overmaat van ramp raakt het radiocontact met het hoofdkwartier verbroken. De seiners zijn gesneuveld of hun toestellen zijn beschadigd.

Vanuit het kasteel hebben de verdedigers een uitstekend zicht op het open veld en iedereen die enige actie onderneemt wordt meteen beschoten. Alleen de soldaten van de geneeskundige dienst kunnen hun werk ongehinderd uitvoeren. Zij worden niet vanuit het kasteel beschoten.

Zij kunnen door de vele slachtoffers hun werk niet meer aan en worden geholpen door de bemanningen van de tanks, die de gewonden mee helpen te vervoeren.

Een aanval langs de andere zijde van het kasteel mislukt mede ook omdat de tanks onmiddellijk komen vast te zitten in de modder.

Op het voorterrein gaat de strijd voort en daar vallen weer meerdere doden. De daar aanwezige commandanten overleggen hoe ze het hoofdkwartier kunnen bereiken om Overste Stockley in kennis te stellen van hun moeilijke situatie.

In dit hoofdkwartier vraagt Stockley zich af wat er toch aan de hand is. Hij stuurt zijn inlichtingen officier naar het gevechtsterrein om poolshoogte te gaan nemen, maar die sneuvelt bij aankomst onmiddellijk door machinegeweervuur uit het kasteel, nog voordat hij in contact is geweest met de aanvallers. De ondercommandant wordt vervolgens gestuurd en die raakt eveneens direct zwaar gewond, na het verlaten van zijn voertuig.

Luitenant - Kolonel Stockley wacht tevergeefs op berichten over de situatie bij het kasteel.

De strijd om het kasteel is in een impasse geraakt.

Volgens plan wordt om 11 uur de aanval op het dorp ingezet. Arcen wordt beschoten en er wordt een rookgordijn gelegd tussen Arcen en Broekhuizen.

Tanks komen weer vast te zitten, de munitie raakt op - er was meer nodig dan was voorzien -, er vallen doden en gewonden. Toch weten infanteristen de eerste woningen van het dorp tot op 100 meter te naderen en dan breekt er een verschrikkelijk machinegeweervuur uit vanuit de Duitse stellingen. Ook hier is er weinig of geen dekking.

Ten koste van vele doden en gewonden weten de Britten deze stellingen na verloop van tijd toch uit te schakelen.

Uiteindelijk bloedt de aanval op het dorp vanuit het Zuiden letterlijk dood.

Citaat uit het boek :

Terug naar de strijd om het kasteel.

Geruime tijd reeds liggen de aanvallers in de schaarse dekking. De splintergranaten blijven slachtoffers eisen. De soldaten van de geneeskundige troepen kunnen de gewonden niet afgevoerd krijgen. Hoogstwaarschijnlijk is het majoor Wallace - de commandant van de mijnvegers - die tegen half twaalf het hoofdkwartier op de hoogte brengt van de moeilijkheden bij het kasteel. Hij krijgt onmiddellijk opdracht om 2 banen te vegen vanaf het kapelletje op de Stokt naar het kasteel.

Als majoor Wallace terugkeert van het kasteel, ontmoet hij op de Stokt Overste Stockley. Hij deelt hem mede dat hij bij het kasteel een groot aantal gesneuvelden en gewonden heeft gezien, dat de aanval tot staan is gebracht en dat de overlevenden dekking hebben gezocht.

Terug bij de startlijn neemt Lt. Kol. Stockley een vreemde beslissing.....

In plaats van de reserve compagnie of het reserve peloton in te zetten om de aanvallers van het kasteel te helpen, besluit hij zelf naar het kasteel te gaan.

Hij rijdt mee in de tank van de commandant van de Huzaren, die met zijn adjudant poolshoogte wil gaan nemen bij het kasteel.

Stockley ziet de geweldige verliezen die geleden zijn, klautert uit de tank en loopt naar de loopgraaf waar zich majoor Payne met een groep militairen bevindt.

Men schreeuwt hem toe dekking te zoeken.

Kalm blijft hij staan en kijkt enige tijd naar het kasteel. Dan kijkt hij omlaag naar de mannen in de loopgraaf en zegt :

" Ze hebben me nog steeds niet te pakken, of wel soms ? "

Hij springt over de loopgraaf, trekt zijn revolver en roept:

" Kom op . Opnieuw aanvallen. "

Een vijftiental militairen, waaronder ook majoor Payne, klimmen uit de loopgraaf en volgen Overste Stockley om het kasteel stormenderhand te nemen.

De hele groep loopt recht in het machinegeweervuur dat plotseling weer losbarst.

Luitenant - Kolonel Stockley en majoor Payne sneuvelen als ze de brug die toegang geeft tot het kasteel tot op enkele meters zijn genaderd.

Het duurt geruime tijd voordat men op het hoofdkwartier verneemt dat de bataljonscommandant is gesneuveld.

Het is dan 30 november 1944 ongeveer kwart voor twaalf. Stockley werd slechts 37 jaar

Om 13.45 uur meldt de commandant van de huzaren, die met een peloton tanks het kasteel tot zo'n 20 meter is genaderd dat hij op de plaats is, waar Lt. Kol. Stockley is gesneuveld. Dit is dan het eerste bericht over het sneuvelen van de bataljonscommandant aan het hoofdkwartier.

Het kasteel wordt vervolgens doorzeefd met granaten door de Britse tanks . De Duitsers zitten nog verscholen in de kelders en besluiten nogmaals zich niet te zullen overgeven.

Ieder zal één kogel of handgranaat bewaren om , als daarvoor de tijd is gekomen, een einde te maken aan zijn leven. De infanteristen hebben inmiddels het kasteel vrijwel omsingeld en uiteindelijk geven de Duitse soldaten zich toch één voor één over.

Ze klauteren naar buiten waar de Britten gereed staan om zich op een niet al te zachtzinnige wijze over de gevangenen te ontfermen. Enkele infanteristen moeten door hun meerderen worden ontwapend om te voorkomen dat de Duitse gevangenen worden neergeschoten .

Een groepje gevangenen - de Britten spreken van 16 man , de Duitsers van 7 of 8 - wordt om 14.50 uur opgejaagd door een tank over het veld weggedreven.

Einde citaat.

Twee en half uur nadat Stockley is omgekomen, is het kasteel veroverd.

Het dorp Broekhuizen is de volgende dag , op 1 december 1944 veroverd.

In Broekhuizen verloren 43 geallieerde militairen van de Landmacht het leven, waaronder opvallend veel officieren. Het aantal gewonden bedroeg ongeveer 140 . Een tiental Britten werd vermist of gevangen genomen.

Van Stockley's bataljon kwamen 31 militairen om het leven , waaronder 3 onderofficieren en 10 officieren. De verliezen van dit bataljon waren zo zwaar dat het bataljon niet meer inzetbaar was en voor een periode van meer dan 14 dagen uit de strijd werd genomen.

Op 17 december werden ze weer ingezet rond Heel en Beegden.

De verliezen aan Duitse zijde zijn niet nauwkeurig bekend. Er werden na de oorlog 17 graven aangetroffen , maar de verliezen waren zeker veel groter. Een vrij groot aantal is bij de terugtocht in de nacht van 30 november - 1 december over de Maas , verdrongen. Enkele tientallen Duitsers raakten gewond en er werden meer dan 120 man buiten gevecht gesteld wegens krijgsgevangenschap.

Het oorlogsdagboek van het Monmouthshire Regiment eindigt met de merkwaardige slotzin :

" Ondanks tegenslagen in het begin slaagde de operatie volkomen " !

De doden die bij het kasteel vielen waaronder de door mij gezochte Luitenant - Kolonel R.C. Stockley , zijn op 8 december 1944 te Melderslo begraven.

De schade aan de gebouwen bedroeg ca. € 1.000.000,- Er werden slechts 14 gebouwen onbeschadigd teruggevonden. Het schadebedrag aan gestolen vee , karren, wagens, huisraad , fietsen, kleding etc. is onbekend , maar beliep vele honderdduizenden Euro's.

De lichamen van Luitenant - Kolonel Stockley en andere bij Broekhuizen gesneuvelde militairen zijn in 1947 herbegraven op het Canadese Militaire Kerkhof te Groesbeek. Stockly's graf ligt in rij 12 H nummer 8.

2.20 Tot enkele jaren na de bevrijding lagen op het kerkhof van Melderslo een aantal Britse militairen begraven. Op de foto staat de Melderslose schooljeugd verzameld bij de graven tijdens een dodenherdenking.

Uit : " Melderslo destijds" , een uitgave over de geschiedenis van Melderslo tot 1971 , uitgegeven door "Stichting Geschiedenis Melderslo"

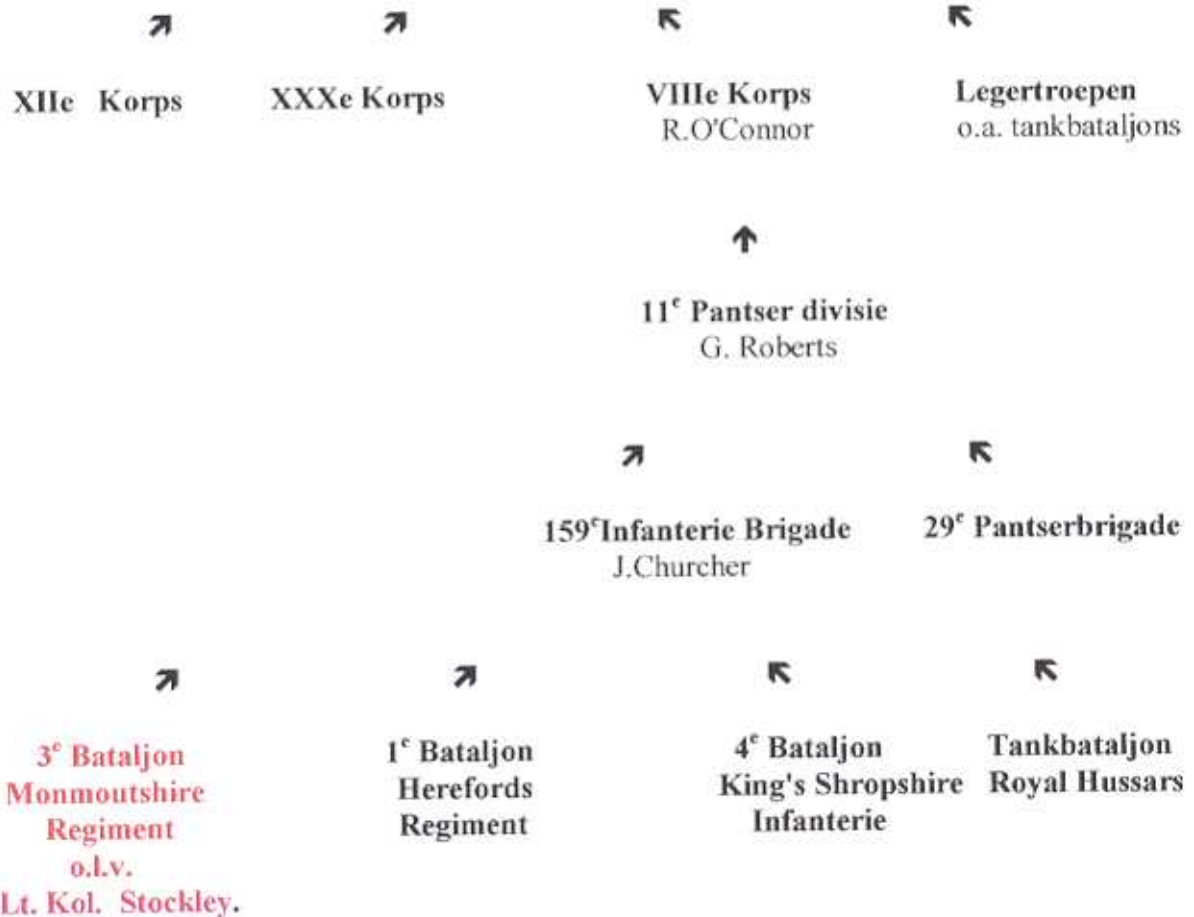
**Stockley's laatste rustplaats
op de Militaire Begraafplaats
in Groesbeek.**

Organisatiestructuur van het Britse leger met daarin het bataljon van Stockley.

Het 2^e Britse Leger (14.000 militairen)

M.Dempsey

Vrachtwagens van de
11^e Britse Pantserdivisie
trekken op 23 Nov.'44
langs het kanaal
richting America.

Tijdens een herdenking in 1994 - 50 jaar na dato - is in Broekhuizen een monument onthuld , met daarop de 54 namen van de geallieerde gesneuvelden.

Het huis van de familie Wijnen .
Het is in 1989 herbouwd.

Ralph Capel Stockley is in 1907 geboren in Calcutta , India. Zowel zijn vader als zijn grootvader hebben daar in dienst van het Britse leger hoge officiersfuncties vervuld .

De jonge Ralph Stockley in 1909 in India.

Ralph Stockley had aanvankelijk een functie bij het Ministerie van Defensie in Londen , maar hij wilde naar het strijdtoneel op het continent. Hij reisde vanuit Londen via het reeds bevrijde Brussel en arriveerde op 30 september 1944 in St. Anthonis waar hij het commando overnam van de The Royal North Thumberland Fusiliers .

Exact 2 maanden later is hij gesneuveld, zonder zijn jongste dochter Sally ooit te hebben gezien.

Tot slot :

De kinderen Wijnen speelden na de oorlog o.a. met dit kistje - en met munitiekistjes - vaak in de zandbak. Toen Vader Wijnen eens zag dat de kinderen het " Stockly" kistje met zand hadden gevuld , heeft hij hun verboden nog langer met dit kistje te spelen en heeft hij het op zolder weggezet. Hij begreep kennelijk dat dit bijzondere kistje bewaard moest blijven.

Dochter Anny heeft het later in gebruik genomen om allerlei voor teenagers belangrijke zaken in te bewaren en toen we in 1964 trouwden , heeft zij het kistje meegenomen.

Het heeft in totaal op 4 verschillende locaties gedurende 56 jaren achtereenvolgens gestaan in Melderslo, Montfort , Haalen en Heythuysen.

Nooit is de gedachte bij ons opgekomen om het op te ruimen , alhoewel het voor ons geen enkele waarde had.

Het heeft alle verhuizingen en andere tussentijdse opruiming en glansrijk doorstaan en is uiteindelijk terechtgekomen , waar het thuis hoort , n.l. bij de familie Stockley in Engeland. Zij zullen dit voor hun zo belangrijke kistje , ongetwijfeld nog lang als een kostbaar souvenir koesteren.

Anny Philipsen - Wijnen overhandigt het kistje aan Sally Stockley (17/3/2001)

Sally Stockley en " ut soldaote kisje" samen met de familie Wijnen (17/3/2001)

Th.Philipsen
Graaf van Loonlaan 8
6093 BV Heythuysen

th.philipsen@hetnet.nl

Met dank aan de heer W. Peeters te Broekhuizen.

English version available